

[Jesper Simonsen.]

det for heldigst for Retsplejen, at disse Lægmand kun fungerer faa Gange. Det staaende Retsplejeudvalg var vist inde paa, at de helst kun skulde fungere et Par Gange, saa der er det ærede Medlem altsaa ikke i Overensstemmelse med den Sagskundskaab, han ellers paaberaaber sig.

Angaaende den offentlige Votering i Højesteret opkastede det ærede Medlem to Spørgsmaal, dels om Tilliden til Rettens Domme, dels om den Enhed, der skal være over Rettens Afgørelser.

Hvad Tilliden til Dommernes Upartiskhed angaar, er det min bestemte Overbevisning, at der er større Tillid til den Afgørelse, til det Votum, til den Mening, som der staar en Mand bagved, ogsaa med sit Navn, end til det Votum eller Særvotum, der fremtræder anonymt. Jeg tror ogsaa, at Befolkningen vil møde en offentlig Votering, hvor Personerne stiller sig bag deres Anskuelse, med meget større Tillid og Tiltro og Hensynsfuldhed end en Votering, hvor de skal til at gisne om, hvem der kan have voteret saadan og saadan, hvor de staar overfor den anonyme Mand, hvis Upartiskhed det ifølge Sagens Natur er nærmereliggende at mistvivle om end den Mands, der lægger Navn til Afgørelsen.

Hvad Enheden i Højesterets Afgørelser angaar, kan man jo leve paa den Fiktion, at den Dom, der kommer fra en Højesteret med den nuværende Votering, er Udtryk for alle Højesteretsdommernes Anskuelse; men det vil være en Fiktion, og denne Fiktion kan vi i alt Fald ikke leve længere paa i Danmark, efter at Diskussionen er rejst. Thi alle ved, at mange af de Afgørelser, der fremkommer fra Højesteret, kun er Udtryk for et større eller mindre Flertals Opfattelse, og naar det er Tilfældet, vindes der ikke noget ved Fiktionen om, at det er den samlede Højesterets Afgørelse. Jeg tror, det er nyttigere for vor Retsudvikling, at man kender Kvaliteten, Vægten af den Afgørelse, der foreligger, og de Grunde, der for Flertallet har ført til Afgørelsen. Det vil være af større Betydning i fremtidige Tilfælde, at Sagsførere og andre, der har med Sager at gøre, ved, hvad det er der tages Hensyn til, ved, hvor mange der har stillet sig bag Afgørelsen, saaledes at de ud fra den Viden kan skønne over, om den Sag, der foreligger, lidt afvigende fra den foregaaende — for de er jo altid *noget* forskellige —, foreligger i en saadan Form, at der nu kan være nogen Rimelighed i at bringe den ind for Højesteret, til Trods for at der foreligger tidligere Afgørelser af beslægtede Sager.

Offentligheden i Retsplejen er, siger det ærede Medlem, et absolut Gode, og Venstre er absolut Tilhængere af dette Gode. Saa forekommer det mig rigtignok besynderligt, at Venstre stiller et Ændringsforslag, der praktisk talt tillader at berøve Offentligheden i Retsplejen al Betydning.

Hvad Fotograferingen angaar, tillægger jeg det overmaade ringe Betydning, om man der tager den ene eller den anden Ordning. Jeg er gaaet med til Forbudet mod at fotografere i Retssalen, for det tjener ikke noget Retsplejeøjemed, at der fotografere, men Spørgsmaalet er saamænd ikke den lange Diskussion værd, som er ført om det her. Det er et lille Spørgsmaal, og jeg synes, man maatte kunne blive enig om en Ordning. Jeg er villig til at lempe mig overmaade meget for at opnaa denne Enighed.

At det ærede Medlem Hr. Vagn Brofinder Landsretsprøven uretfærdig, saaledes som den er foreslaaet af Flertallet, forbauser mig. Der kan dog intet uretfærdigt være i, at de Aspiranter til Landsretssagførerværdigheden, som Retten gennem deres Arbejde i Retten har et saadant Kendskab til, at den kan erklære sig om dem uden egentlige Prøvesager, slipper for Prøvesager, hvorved man opnaar den Fordel, at der bliver flere Prøvesager disponible for andre Aspiranter. Deri kan dog ikke være en Ulighed, som kan karakteriseres som Uretfærdighed.

Til Slut vil jeg blot til det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit sige, at jeg i meget deler det ærede Medlems Ønske om at faa særlige Domstole til Behandling af Sager vedrørende Børn og unge Mennesker. Jeg tror, der kan vindes en Del for Samfundet ved, at vi faar saadanne særlige Domstole, der holdes adskilte fra de sædvanlige Kriminalretter, saaledes at Børn ikke kommer i Forbindelse med de Folk, man træffer der, men, at de holdes borte fra det urene Fad, om jeg saa maa sige, saa længe det overhovedet er gørligt. Men en saadan Ordning lader sig ikke gennemføre ved noget Ændringsforslag til det foreliggende Retsplejeforslag. Hvis man skal ind paa en saadan Ordning, maa der udarbejdes et særligt Lovforslag desangaaende, et Lovforslag, som opstiller dens Rammer, og som sørger for, at de rette Personer kommer til at beskæftige sig med denne ganske særlige Opgave, og hvorved der ogsaa rent materiel retligt gives de paagældende den fornødne Frihed til at ordne den enkelte foreliggende Sag paa en Maade, der tjener den unge Persons Vel saa godt, som det nu er muligt.

Jeg er villig til — og jeg antager, at jeg